

AL 13-LEA MAG

De Inelia Benz

Ediția a II-a

© 2009 Inelia Benz. Toate drepturile rezervate.

Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sau transmisă sub orice formă sau în orice mod, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau orice alt sistem de stocare sau redare de informații, fără permisiunea autorului.

Prima publicație în format electronic pe siteul inelia.com

Dedic această carte fiicei mele Daniela.

Inelia Benz

Traducere:

Acest text reprezintă traducerea în limba română a cărții „The 13th Mage” scrisă de Inelia Benz. Deși am încercat ca traducerea să fie cât mai exactă cu putință, rămâne de la sine înțeles că textul de referință este cel original, în limba engleză. Inelia Benz nu a revizuit textul traducerii.

Mulțumim doamnei Gheorghiu Monalisa pentru traducerea textului.

Cuprins

Capitolul 1	1
Capitolul 2	9

Capitolul 1

Un cutremur ușor scutură micul sat spaniol Santorcaz, făcând rândunelele din vechiul turn să zboare speriate. Unul sau doi oameni se opriră din mers și câțiva lăsară paharele jos în barul din piață.

Owen lăsă pana jos și privi pe fereastră. Ascultă rândunelele și norii, briza care îi șopteau ceva. Era deja timpul? Merse la baie și se privi în oglindă. Va trebui să se radă, avea o barbă mult prea lungă. Cât de bătrân era acum? Șaizeci? Patruzeci? Își va da mai bine seama după ce se va bărbieri.

Timpul părea să treacă peste Santorcaz. Îi părea rău să părăsească satul. Revenirea în lume însemna o grămadă mare de hârtii și adaptare. Dacă nu i-ar fi făcut acea promisiune lui Aeofire, ar fi putut să mai rămână invizibil încă pentru câteva decenii și să finalizeze unele treburi importante.

„Ce a fost acest cutremur, Owen?” zise cu o voce aspră fața încruntată care apăru privindu-l din spatele reflexiei oglinzii.

„Mare Rossini, este o mare onoare să te am în umila mea locuință. Dacă îmi permiți părerea, cred că este un Custode care tranzitează dimensiunile”.

Marele Rossini era Paznicul Medalionului, Marele Preot, Cel ce Trebuie Ascultat. Și cu toate că Owen nu voia în mod special ca Marele Rossini să afle că un Custode se deplasează prin dimensiuni, nu îl putea minți cu nici un chip. Știa că cel mai bun mod de a evita să trebuiască să-l anunțe pe Rossini despre propria activitate era să o țină atât de ascunsă, atât de adânc, încât Acesta să nu fie nevoit niciodată să întrebe.

„Știi ce vrea Custodele, Owen?”

„Da, Mare Rossini, este o chestiune de vrăjitori”.

„De unde ai această informație?”

„Mama mea vitregă, ea mi-a spus că Custodele va sosi astăzi”.

„Vrăjitoare... ei, atunci nu poate fi nimic important. Rămâi cu bine, Owen. Nu este sănătos să te amesteci cu ele, dar având în vedere că este vorba despre mama ta vitregă, voi trece cu vederea”, zise imaginea spectrală înainte de a dispărea.

Owen oftă ușurat; nu-și putu aminti când a fost vizitat ultima data de Marele Rossini, dar aceasta nu era ceva ce sa aștepte cu nerăbdare, nu acum.

Obținerea Medalionului nu era o chestiune de educație sau a primului născut, ci o simplă abilitate pe care Marele Rossini o avea. Era Păstrător dintotdeauna, cel puțin de când și-l amintea Owen.

Owen dorea Medalionul.

Majoritatea celorlalți membri ai Consiliului erau mulțumiți că se permisesse să facă parte din rândurile Consiliului; era o mare onoare în sine. Owen, în orice caz, nu a fost. El știuse din ziua în care și-a dat seama de natura sa ca Preot și de existența Consiliului că Medalionul îi va aparține într-o zi.

A călătorit în toate lumile cunoscute de nemuritori, a studiat și practicat orice abilitate dar fără nici un folos. Marele Rossini avea un avantaj asupra lui de câteva sute de ani și va fi pentru totdeauna așa dacă Owen nu va face ceva drastic în acest sens.

Ar putea să facă ceva în această privință, dar numai dacă ar fi fost lăsat în pace să ducă la bun sfârșit munca pe care o începuse. Dar Aeoife nu vedea importanța acestei căutări. Nici o vrăjitoare nu ar fi putut. Erau niște creaturi cu minte îngustă.

Acum va trebui să ducă la îndeplinire o promisiune pe care o făcuse când nu era decât un copil, era umilitor.

Să treacă testul Custodelui. Aceasta era promisiunea făcută pe când era copil – să treacă testul Custodelui. Nu existau două teste identice, bineînțeles; fiecare candidat avea un test special conceput pentru necesitățile proprii.

Dacă ar fi ales Calea Vrăjitorului ar fi fost supus la acest test cu câteva sute de ani înainte; ar fi fost ceva vrăjitoresc ce ar fi trebuit făcut în adolescență. Dacă această Cale a Vrăjitoarelor n-ar fi fost doar o simplă abilitate, dexteritate, poate ar fi avut o șansă să pice testul, se gândi el, și apoi mama sa vitregă l-ar fi lăsat în pace. Dar chiar și așa, rămânea chestiunea mândriei lui de Mag, dacă s-ar fi răspândit vestea că a picat un test de vrăjitoare ar fi ajuns de râsul tuturor.

Se uită la bagheta lui obișnuită; nici nu se mai deranja să o poarte cu el, doar dacă nu cumva alți magi ar fi fost de față. Nici o grijă, își va continua activitatea pentru dobândirea Medalionului în timpul său liber, sub nici o formă nu-l putea lăsa pe Marele Rossini să își sporească avantajul.

Acum, că se gândea la asta, realiză că Rossini trebuie să-și fi pierdut mințile, nimeni întreg la minte nu ar mai fi insistat să fie numit „Mare” acum, chiar dacă ar fi fost îndreptățit de poziția pe care o avea.

Lăsă jos aparatul de ras și se holbă îngrozit la noua sa față care îl privea din oglindă. Cu siguranță a pierdut noțiunea timpului și acum nu arăta mai mare de douăzeci de ani! Părul său era negru strălucitor, nici un fir alb nicăieri, iar ochii săi arătau mai mari decât ținea minte, mai luminoși, strălucitori chiar. Nu-i venea să creadă. Aceasta putea fi explicația gândurilor la adresa Marelui Rossini. La urma urmei el însuși și-a dorit mereu să fie numit Marele Owen când ar fi dobândit Medalionul.

Marele Owen.

Izbucni în râs, râse atât de tare încât începu să îl doară burta. Îi era foame, era flămând de-a binelea! Tinerețea! Coșuri și erecții necontrolate!

Deschise fereastra și respiră aerul simțind mirosul de pâine proaspăt coaptă și prăjituri, magdalene locale probabil. Nu mai mâncase magdalene de ani - versiunea spaniolă a brișelor, le adora. Pe drumul spre brutărie, simți soarele de dimineață încălzindu-i pielea palidă, neputând să-și amintească dacă înainte soarele ardea atât de tare.

„Pedro, fiul adolescent al Mariei, simpatic tânăr”, proiectă el înainte de a intra în brutărie.

Doamna Martinez îl servea pe Carlos, ajutorul de la garaj; Owen își aminti cum îi privea jucându-se în piață când erau copii mici.

„Bună Pedro, ce face mama ta astăzi?”

„Este bine, doamnă Martinez. Dați-mi, vă rog, două pâini și o pungă de magdalene”.

„Spune-i că am întrebat de ea”, spuse d-na Martinez dându-i pâinile și prăjiturile într-o pungă. Îi observă sânii când aceasta se aplecă peste tejghea și nu mai putu să își miște brațul pentru a lua sacoșa. Roși incontrollabil, incapabil să își ia ochii de la dantela neagră îngustă a sutienului care se zărea exact acolo unde sânii doamnei Martinez se întâlneau.

Femeia zâmbi și aplecându-se puțin mai mult îi spuse „vino înapoi la două, îmi rămân mereu câteva tortitas, gratis”.

Când luă sacoșa îi simți mâna moale atingându-l, făcându-i sângele să explodeze în corp. Nu era nimic în neregulă cu sexul. Owen îl practicase ocazional, o modalitate foarte bună de a-și concentra puterea pentru orice destinație anume. Dar trecuseră secole de când acest corp nu mai fusese invadat de hormoni incontrollabili. Doamna Martinez privi în jos spre prohab, scâpând un chicotit printre buze și Owen realizează că trebuie să iasă afară cât mai repede.

„Ora două, atunci”, se auzi răspunzând și ieși în goană din magazin.

„*Uită-mă până la ora două astăzi. Apoi vino la Turnul Cetății*”, proiectă acesta pe drumul de întoarcere la turn.

În magazin, doamna Martinez simți că va fi o vară fierbinte. Băiatul Mariei a crescut devenind un flăcău bine legat. Puse banii deoparte, Carlos a început să îmbătrânească, se gândi, o dată cu mintea lui, îi plătise prea mult pentru pâine. Merse în spate să îi spună soțului să mai facă o jumătate de duzină de tortitas dar nu-și putu aduce aminte exact pentru cine, poate unul dintre băieții din sat venise să cumpere pâine și îi ceruse sau poate numai își imaginase. Căldura se pare că o dăduse peste cap, se gândi și se întoarse în magazin.

Pentru muritorii de rând, vechiul turn era doar un pod abandonat vizitat ocazional de îngrijitorul cetății care întorcea ceasul, curăța cuiburile păsărilor și în general ținea locul curat. Îngrijitorul nu fusese nevoit să urce de ani de zile, dar nimeni nu observase acest lucru deoarece ceasul mergea fără probleme de decenii.

Era întuneric sus în turn, Owen lăsase fereastra deschisă înainte de a pleca dar locul nu scăpase de mirosul de întuneric și praf stătut. Nu este un loc unde să aduci o doamnă, gândi și se apucă să facă curat.

Trei ore mai târziu, doamna Martinez își simți sângele începând să fiarbă, îi spuse soțului că merge să ducă niște tortitas la casa Mariei și alergă să își întâlnească amantul. Pedro era destul de tânăr să îi fie fiu, îl privise jucându-se în piață copil fiind, dar aceasta nu conta prea mult, căci nimeni nu va afla vreodată.

Două ore mai târziu, Owen era într-un autobuz spre Madrid, cu un zâmbet larg lipit pe față. Erau anii 2000, avea corpul unui adolescent construit ca un Adonis, avea bani în bancă mai mulți decât cei mai mulți oameni vreodată și mai multă putere decât oricine de pe Pământ. Se gândi la cei cincizeci de ani petrecuți în satul Santorcaz fără ca cineva să observe că a întinerit, sau să se întrebe ce face ca să se întrețină sau să aibă orice gânduri cu privire la el de îndată ce li se arătase și își dori ca viața să îi fie la fel de simplă în restul lumii.

Când coborî din autobuz observă că aerul era mai curat decât ultima dată când fusese în Madrid, iar clădirile arătau mai bine decât își aducea aminte. În jurul lui oamenii vorbeau la mici telefoane portabile, femeile purtau haine total diferite și copiii de vârsta corpului său vorbeau o limbă care îi era cu totul străină, făcându-l nervos. Avea multe de recuperat.

Din chiar acea seara își cumpără un computer portabil, un carnetel, telefon mobil, haine noi, pantofi și niște ochelari de soare de firmă. Îi plăcea tehnologia muritorilor. Îi iubea pe muritori, întotdeauna o făcuse și o va face. Începu să aibă o

erecție și trebui să se gândească la pene și ceaune pentru a o face să dispară. Va trebui să înceapă să îmbătrânească cât mai curând altfel tânărul său corp îl va stăpâni complet, cumpărând în acest fel era nefiresc.

Femeile se uitau la el în timp ce stătea la o cafenea ciudată care o înlocuise pe cea liniștită pe care obișnuia să o frecventeze toți acei ani în urmă. Femei tinere, femei în vârstă, femei frumoase, femei pe jumătate dezbrăcate, femei bătrâne care aveau o fracție din vârsta lui. Femei care își arătau umerii și coapsele. Își puse laptopul în poale și roși împotriva propriei voințe. Bărbații îl priveau de asemenea, ceea ce îl făcu să se îngrijoreze. Planul fusese să ajungă în jurul vârstei de cincizeci și cinci de ani, aceasta era o vârstă biologică bună pentru un om, stabil emoțional, mental matur și psihic controlabil.

Un cutremur ușor scutură orașul, oamenii începând să vorbească la telefoanele lor mobile și grăbindu-se în diferite direcții. Custodele, cum îl numeau magii, ajunsese. Sentimentul fusese destul de puternic pentru el pentru a-l observa, totuși intangibil. Mai mult ca o aromă trecătoare în vânt.

„Dumnezeule, ce ți-ai făcut!” zise o femeie bătrână care stătea înaintea lui și care acum râdea atât de tare încât fața sa plină de riduri se înroșise complet.

Se uită în jur ca să vadă cu cine vorbește femeia.

„Tu” zise aceasta lovindu-l în piept.

Speriat de gestul brutal, îi scană aura, unii magi pricepuți puteau să treacă drept muritori pentru scurt timp, dar aceasta era doar o bătrână femeie muritoare care, judecând după modul în care se comporta, concluzionă că este nebună.

„Cine ești tu să iei numele Domnului în deșert?”

Bătrâna se holbă la el și începu să râdă și mai tare astfel că lumea începu să se uite la ei. Astfel că îi dădu acesteia un mic impuls invizibil care ar fi trântit la pământ orice muritor.

Bătrâna continua să râdă la el fără a se clinti din loc. Se cutremură, deși îl aștepta pe Gardian fusese incapabil să îi simtă prezența lângă el. Arăta, ei bine, atât de obișnuit.

După ce se liniști și trase aer adânc în piept, bătrâna îl privi cu intensitate, „nu fi surprins”, zise, „nu mulți oameni mă pot recunoaște din prima, presupun că așteptai un bărbat, hm? Oferă-mi o limonadă rece și câteva din acele gustoase tortitas spaniole”.

Owen roși din nou și chemă chelnerul, știa că se află într-un pericol de moarte dar, în mod inexplicabil, era mai mult îngrijorat de faptul că Custodele se pare că îl observase tot timpul, găsea acest lucru deranjant, se întrebă cu cât timp în urmă începuse să îl observe, sentimentul fiind fără precedent.

Totuși, să îl insulte pe Custode nu era ceva ce orice persoana întreaga la minte ar fi făcut, cu excepția cazului în care s-ar fi săturat să trăiască pentru totdeauna.

Se întrebă dacă nu cumva testul consta pur și simplu în abilitatea de a supraviețui întâlnirii cu această stranie ființă.

„Mii de scuze, Custode, n-am realizat ... vreau să spun te rog să îmi ierți comportarea nesăbuită, eu...” izbucni în sfârșit când limba reuși să răspundă în sfârșit la comenzi.

„Taci, băiete. Aeoife te-o fi învățat ceva maniere înainte să te trimită în lume”.

I se părea că stăteau acolo de o eternitate.

Jumătate de oră mai târziu, bătrâna termină ultima tortilas și se șterse la gură.

„Știu că Medalionul este foarte important pentru tine, Owen, te urmăresc de mulți ani”.

Ochii lui Owens se lărgiră, gândurile i se luptau în cap, un Custode, membrul celei mai puternice rase din universul cunoscut, stătea în fața lui și se arăta interesat de căutarea lui. Iată că lucrurile nu stăteau atât de rău, poate că, până la urmă, treaba asta cu testul nu era așa o pierdere de timp.

„Sunt onorat” apucă să spună până să fie oprit din nou.

„După cum bine știi, vrăjitoarele au puteri diferite de cele ale Înțelepților”

Știa acest lucru. Owen fusese crescut de o vrăjitoare. Îl adoptase pentru câțiva ani, pe când puterile sale erau încă adormite. O dată activate, nu mai era nevoie să îl protejeze și îl pusese să-și facă bagajele. Din toată viața sa, timpul petrecut cu Aeoife, mama sa adoptivă, fusese foarte scurt. Dar destul de lung totuși pentru a putea înțelege că vrăjitoarele, altminteri niște minți înguste și pline de ambiție, au un ceva anume, un fel de înțelepciune pe care el nu-l putuse pătrunde.

„Vezi tu, vrăjitoarele, prin natura lor, sunt născute creatoare, iar înțelepții coordonatori. O mulțime de vrăjitoare din lumea de astăzi pot lua Medalionul de la rivalul tău într-o clipită. Cu toate acestea, nu am întâlnit încă nici o vrăjitoare interesată de micuțul tău Consiliu”.

Mintea sa se grăbi să înțeleagă implicațiile acestei afirmații. Vrăjitoarele sunt la fel de puternice ca și Păstrătorul Medalionului, sau chiar mai mult, dar nu sunt interesate de Acesta. Un plan începu să prindă conturul. Poate că trecerea acestui test prostesc nu era chiar o prostie. Poate că soarta îl adusese să învețe calea vrăjitoarelor tocmai pentru a-și realiza visul.

Foarte puțini nemuritori au văzut vreodată un Custode. Aceștia de obicei dispăreau în Lumină și se arătau rareori în orice dimensiune. Se știa că apar rareori, când considerau necesar, în lumea eterică sau materială pentru a interveni în viața unui muritor sau nemuritor. Aeoife îi spusese că va fi unul din acești oameni, îl pusese să promită că după ce se va întâlni cu Custodele și va trece testul, va practica Calea Vrăjitoarelor pentru cel puțin o mie de ani. Motivele Custozilor nu erau niciodată cunoscute și nici puse la îndoială. Această întâlnire specială fusese programată cu o mie de ani în urmă și își putea da seama acum că aceasta era mai mult un interviu decât o întâlnire. Înțelepții în mod normal nu pot deveni vrăjitori. Cel puțin din câte știa Owen, niciun înțelept nu devenise vreodată vrăjitor. Dar dacă ceea ce spusese Custodele era adevărat, atunci tot ce trebuie să facă pentru a dobândi Medalionul este să treacă testul și să devină vrăjitor.

„Concentrează-te pe discuție, Owen”.

Acesta se îndreptă brusc și se înecă cu cafeaua cu gheață.

„Este foarte cald în Madrid în această perioadă a anului, niciodată nu mi-a plăcut prea mult căldura”, zise bătrâna înmânându-i o pungă, „aceasta este pentru Al Treisprezecelea”, adăugă.

Scoase un evantai din poșetă și îl agită răcorindu-se.

În punga de hârtie maro se simțea ceva moale. Poate era o mantie sau ceva de genul acesta. Cine, ce sau când era Al Treisprezecelea? Se întrebă.

„Magii s-au dezvoltat mult mai repede când erau muritori, știai asta, Owen?”

„Nu, doamnă”.

„Nici nu mă gândeam că știi” zise bătându-l pe creștet ca pe un copil mic. „Vezi tu, este vorba despre întoarcerea la Sursă. Când muream, puteam să ne întoarcem la Sursă pentru o vreme și să ne reactivăm capacitățile, cunoștințele și energiile. Dar de când oamenii au descoperit cum să-și mențină trupul în viață pe termen nelimitat și s-au numit vrăjitoare sau înțelepți, evoluția a fost din ce în ce mai mult încetinită. Ar fi trebuit să elaborați în același timp niște metode de reabilitare, o cale de a redobândi forțele, cunoștințele și energiile pe când vă aflați încă în universul material. Momentan, numai unul dintre voi s-a preocupat de acest subiect, iar soluția găsită nu

este deloc una pe care aş recomanda-o; este mai mult ceva de genul rotirii ceasului înapoi. Sunt câteva dinamici de care nu a ținut seama în cercetările sale. Care crezi că este cea mai mare putere a ta, Owen?”

„A..., păi, abilitățile mele ca mag presupun, inteligența, cunoașterea muritorilor...”

Se uită o vreme la oamenii care treceau pe lângă ei, o mamă cu două fete, un grup de tineri, un cuplu în vârstă și trei fete.

„Cele mai laudabile calități, dar mai este ceva în tine care este mult mai puternic, care îți depășește puterile, acolo unde potențialul tău este cel mai mare”.

Owen o privea așteptând, știind că este pe cale să afle un mare secret și sentimentul de a fi privilegiat îl copleși.

„Vreau să te gândești la lucrurile pe care le-am discutat astăzi”, adăugă ea ridicându-se și punându-și pălăria, „ar trebui să faci ceva în privința coșurilor, o mască facială cu noroi montan am auzit că face minuni. La revedere, copilul meu”.

Și plecă.

Owen o urmări îndepărtându-se și dispărând printre oamenii obișnuiți de pe stradă. Atinse mica umflătură de pe față. Coșuri?

„Mai doriți ceva, domnule?”, chelnerul se aplecă înspre el.

„O vodka mare”

„Îmi pare rău, domnule, dar mă tem că nu avem voie să servim alcool minorilor, vă puteți orienta spre un sifon sau un milkshake?”

Capitolul 2

Sean era cel mai chipeș bărbat pe care Jennifer l-a întâlnit vreodată. Era înalt, brunet și avea o scânteie în ochii de un albastru închis care îi făcea inima să o ia la goană. Era sufletul ei pereche, îl văzuse în visele de copil, citise o carte în care se spunea că sufletele pereche se întâlnesc în vise și viziuni cu mult înainte de a se fi întâlnit în realitate.

Se însera, se uită la ceas întrebându-se dacă va veni, dar cu ploaia de afara era puțin probabil. Magazinul era mereu tăcut în zilele ploioase. Ceasul urmărea mai departe minutele. Sosise un nou transport de cărți multimedia, le va lua destul de mult timp până le vor vinde, dar mama ei insista întotdeauna să aibă ultimele noutăți, chiar dacă restul orașului era cu mult în urmă.

Ușa se deschise...

Citeste restul cărții:

<https://ascension101.com/ro/estore/product/87-al-13-lea-mag.html>